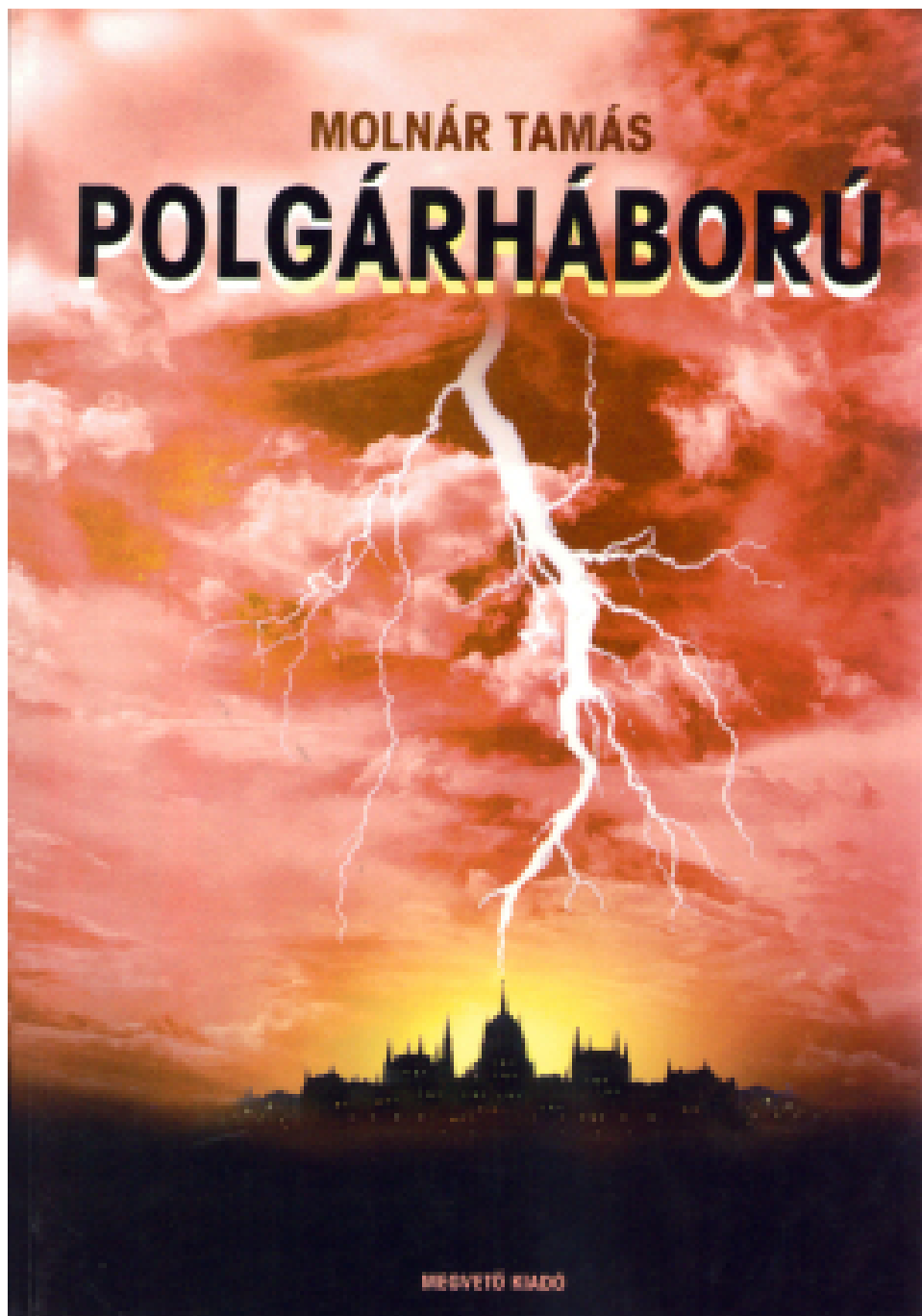

A SZÉLMALOMHARCOS XXI. fejezet

A búcsúzás éve 2007

Molnár Tamás életfilmje

Mielőtt végleg búcsút veszek a hazai közélettől, fussunk végig utoljára az év legfurcsább belpolitikai eseményein. Januárban Kupa Mihály visszavonul a közélettől, mivel nem lát semmiféle reményt az un. centrista politika számára. A szocialisták elindítják a „kórházreformot”, amelybe néhány hónap múltán belebukik az egészségügyi miniszter. Február 2.-án, a Fidesz rövid időre elbontja a Parlament körüli fémkordont, amit néhány óra múlva azonnal visszaállítanak. Szilvász eközben láthatatlan terrorfenyegetésről prédikál, majd március 15.-e előtt, váratlan géppisztolysorozatos támadás éri a Teve utcai rendőrpalotát. (Érdekes módon, pont 15 lövés csapódik az épület üvegfalába!) Erősen visszatetsző ugyan, de Gyurcsány és Orbán éwertékelő beszédeiben kiemelkedő helyet kap a szegényeket támogató szociális gondolat. Március elején, 14 szárnyvonalon, összesen 424 km hosszúságban leáll a vonatközlekedés. Az MDF tisztújító nagygyűlésén ismét Dávid Ibolyát választják meg az MDF elnökének. Március 15.-én kisebb zavargások törnek ki a fővárosban, a barikádok ellen újra bevetik a vízágyúkat. Néhány nap múlva váratlanul végleg elbontják a Kossuth téri kordonokat. A hónap végén, 19. születésnapját ünnepli a Fidesz. Orbán itt kijelenti, hogy nem engedi visszatérni Magyarországra az oroszokat, a szocializmust és a kommunistákat. Közli továbbá: - „Nem engedjük, hogy egy demokrácia nélküli többpártrendszer hatalmasodjon el az országban!”

Áprilisban minden tisztségéről lemond Kuncze Gábor, helyette Kóka János milliárdos vállalkozó lesz az SZDSZ új elnöke. A május elsejei hajógyári szigeten tartott majálison, Jobbikos aktivisták elkergetik az SZDSZ szervezőit és szimpatizánsait. Következő napon meggyalázzák és kifosztják Kádár János sírját a Kerepesi úti munkásmozgalmi parcellában. Néhány nap múlva Martonyi Jánosról kiderül, hogy Marosvásárhelyi néven ügynökjelentéseket írt az állampárt számára. A közeli FIDESZ kongresszuson ismét Orbán az egyedüli jelölt és elnök. A növekvő politikai nyomás hatására, a hónap végén Gyurcsány felmenti a tavalyi rendőrterror belügyi vezetőit, közöttük Benét és Gergényit, velük együtt távozik posztjáról Dobozi József, a szadista REBISZ vezetője. A parlamenti többség akarata miatt, június 4.-én - a Trianoni évforduló emléknapián-, ismét meghíúsul a Magyar Összetartozás Napja. Ebben a hónapban robban ki a svéd Grippen vadászgépek körüli botrány, melynek során felvetődik annak lehetősége, hogy a két nagy párt (MSZP – FIDESZ) összesen 8 millió dollár kenőpénzhez jutott. (Az esetet követően semmiféle magyarországi vizsgálat nem történik!)

Gyurcsány hamarosan átalakítja kormányát. Júliusban elakad a Kenedi János által vezetett ügynökbizottság, mert a politikusok folyamatosan akadályozzák a múltfeltáró történészi munkát. Augusztusban Für Lajos és Bencsik András közreműködésével megalakul a Magyar Gárda, melynek felosztatását nem sokkal később kezdeményezi a Legfőbb Ügyész. Szeptemberben

előzetesbe kerül a bűnszervezetben elkövetett bűncselekményekkel megvádolt Zuschlag János. Október elején kipattannak Veres János piszkos gazdasági ügyletei. Válaszul az MSZP 18. születésnapján Gyurcsány kijelenti, hogy az események ellenére a szocialista párt mindenben és mindenkor teljesen tiszta és ártatlan. Lendvai Ildikó szerint az MSZP, a valaha volt „legbaloldalibb vállalkozás”. Október 23.-án, kisebb zavargások törnek ki, mialatt a miniszterelnök az Operában szónokol. A FIDESZ nagygyűlésen Orbán a polgárok és a plebejusok szövetségéről beszél. Novemberben Szili Katalin, „reformdiktatúrával” vádolja meg saját pártját. Aztán tovább folytatódik a hazudozás. December 8.-án a FIDESZ, családbarát adózásra és teljes foglalkoztatásra épülő programot hirdet. December 21.-én, az ország csatlakozik a schengeni övezethez, majd karácsony előtt, furcsamód elszabadul az erőszak: - Négy álarcos támadó megveri Csintalan Sándor politikai időutazót. Néhány nappal később, Kóka János párt-milliárdos épülő villájára és az MSZP III. kerületi székházára dobznak Molotov-koktélt, majd ismeretlenek rálőnek Hiller István kultuszminiszter házára. A titokvédő Szilvásy szerint, mindezekért a terrorcselekményekért egyértelműen a Magyarok Nyilai nevű szélsőjobboldali szervezet a felelős.

Újabb keserű esztendő következik az életemben. Az emberek fáradtak, elkeseredettek és megtörtek. Nehéz elfogadnom, hogy kormánybuktató szándékaimmal szinte teljesen egyedül maradok. Látom, hogy országos sztrájkmozgalom és széleskörű társadalmi összefogás nélkül nem sikerülhet elmozdítani az örült miniszterelnököt. Látom és érzem, hogy a parlamenti állandóság szinte betegesen fél az ország irányításától. A Kossuth téri tüntetések kifulladását követően, megpróbálom még egyben tartani azt az értelmiségi háttér csapatot, amely hosszú hónapokon keresztül segítette munkámat. A JOBBIK V. kerületi irodájában – amelyet Bégány még nem adott át a párt számára-, többször találkozom közvetlen barátaimmal és ismerőseimmel. Egykori ellenzékiek, képzőművészek, írók, tanárok, társadalomtudósok, politológusok, újságírók és jogászok segítségével létrehozuk a Magyar Október Mozgalmat, de erősen szkeptikus vagyok. Áldozatkész, hadra fogható és tevékeny ember már alig akad a csapatban. Régi Sajtóklubos társammal, Tóth Gy. Laci politológussal is többször konzultálok, de ő sem látja a kiutat. A szétforgácsolódott és áldatlan belső vitákkal tűzdelt nemzeti ellenállást megpróbálom még utoljára egységesíteni. Március 3.-án, megszervezem a Visegrádi Disputa V. egyben utolsó találkozóját a tüntetőcsoportok vezetői számára. A rendezvényt igen nehezen fogadja be Visegrád, az önkormányzat erősen fél a várható következményektől, végül mégis kötélnék állnak a helyi politikusok. A találkozón képviselteti magát az MNB 2006, a Magyar Október Mozgalom, a Magyar Forradalmi Bizottmány, a Rendszerváltó Fórum, az Inconnu csoport, a Nemzeti Konzervatív Kör szentendrei csoportja és a dunakanyari tüntetők különböző csoportjai.

A rendezvény botrányosan indul, mivel a tanácskozáson váratlanul felbukkan a zavartkeltésre szakosodott Kőrösi Imre és Rozgics Mária, akikkel a rendezők heves vitába keverednek. Nehezen áll össze a napirend és a felszólalók listája, mivel az önjelölt vezetők képtelenek az egymással szembeni kompromisszumra, bölcsességre, türelemre és alázatra. Szegény Gonda Lacit annyira megsértik, hogy a színpadon sírva fakad. Ez már nekem is sok. Be kell látnom,

hogy teljesen széthullott a civil ellenállás és összefogás gondolata. A találkozó végén megfogalmazunk és elfogadunk ugyan egy közös szándéknyilatkozatot, de a résztvevőkkel soha többé nem találkozom. Március 15.-én délelőtt utoljára részt veszek még a Nemzeti Múzeum lépcsőinél tartott sajtótájékoztatón, aztán végleg búcsút intek a tüntetőknek. Elillan egy újabb illúzió! A kudarc láttán Bégány Attila tovább ösztökél, ne adjuk fel a küzdelmet, alakítsunk egy olyan színes politikai szervezetet, amelybe integrálni lehetne a Kossuth tér környékén feltűnt értékes embereket és az elhallgatott politikai irányzatokat. Azt javasolja, hogy a neokonzervatív elveket valló Gorka Sebestyénnel és a Magyarországi Nőpárt egykori alapítójával, Szent-Iványi Ágnessel közösen hozzunk létre egy olyan pártszerű képződményt, amely fokozottan tiszteli az egyéni álláspontot, a platformszabadságot és feltétel nélkül elfogadja a kisebbségi véleményt.

A felvetést hosszas beszélgetések, viták és találkozók követik. Egyre inkább megtetszik az ötlet, hiszen ebben a gyűlölködő, egymásra fenekedő és végletekig megosztott magyar valóságban, az Új Demokratikus Koalíció (ÚDK) ötlete jövőbelátónak, korszakalkotónak és hiánypótlónak bizonyul. Annyiszor voltunk már kiszorítva, elnémítva és eltaposva, hogy ideje lenne megtanulnunk tisztelni a másik véleményét, legyen az akár gyökeresen különböző is a miénktől! Nem jobb- és baloldali szekértáborokban gondolkodunk, hanem kizárólag nemzetben! Nem barikádokat akarunk építeni egymással szemben, hanem összekötő hidakat és kapcsokat. Olyan értelmes párbeszédet akarunk kialakítani, ahol a kölcsönös elfogadás és tisztelet alapvetése, a Kárpát-medencei érték- és érdekképviselés. Erre a fundamentumra épülhetnének fel aztán a különböző politikai platformok és irányzatok, amelyek nem alárendelt, hanem mellérendelt viszonyulásban vannak egymással. Nem kiszorítják és legyűrik, hanem kiegészítik és támogatják egymást a nemzeti konzervatív, liberális és radikális irányzatok, amelyek befogadják még, az un. népi-baloldal eszmei követőit is. (Ezt a szegények és elesettek iránti empatikus áramlatot a két világháború között a népi írók csoportja teremtette meg!) Ez a négyesség aztán kiegészül még a vallásszabadság gondolatával, a rend- és gyermekvédelem kérdéskörével, a természetvédelmi „zöld” gondolattal és a határon túli magyarok képviseletével. Ebben a belső mini-parlamentben, ebben a színes és nyitott Anti-pártban, különösen fontosnak tartjuk az egyéni és kisebbségi vélemények mindenkor megjelenítését, elfogadását és képviseletét. Itt látszik igazán, hogy mennyire naiv idealisták vagyunk! Már az első pillanatban érzem, hogy az ötlet túl szép ahhoz, hogy megvalósítható legyen! A politikai harc és küzdelem nem elfogadások, önkorlátozások és értékek mentén működik. A politikát sajnos az önérték, a mások feletti birtoklás és uralomvágy mozgatja. Már az elején érzékelhető, hogy ez a határtalan nyitottság és demokratikusság lesz a vesztünk, de mi mégis belevágunk!

Bégány megalkotja a szervezet jogi hátterét, összeállítjuk az alapszabályzatot, kitaláljuk a hidat ábrázoló emblémánkat, majd május első napjaiban a Parlament Café különtermében útjára indítjuk ezt a színes koalíciót. A belpolitikai helyzet különösen kedvezőnek tűnik számunkra. Az illegitim és hazug kormány erőszakkal rátámad saját nemzetére. Az ellenzék ötlettelen, enervált és gyáva, láthatóan fél kormányozni. Az embereknek elégük van a politikai pártokból, új

kitöréseket és irányokat keresnek. (A minden oldalról támadott JOBBIK végvárakat és barikádokat épít, Schmidt Mária mintha leszakítani akarná Orbánról a párt liberális szárnyát.) A pártok mégis magabiztosan ülnek a kialakult erőterben. Nekünk viszont semmink sincs, csak rendhagyó ötletekkel rendelkezünk. Tudjuk, hogy pénz, sajtó és háttérhatalmi támogatás nélkül ma már nem lehet semmiféle politikai szervezetet felépíteni. Virtuális pártunk, mégis megpróbálja a világhálón elérni a választókat. Hónapok alatt felépítjük az ÚDK színvonalas honlapját, de lassan mindenkiben elfogy a kezdeti lendület és energia. Egyre kevesebben dolgoznak velünk, tisztességes nemzeti liberálisok és népi baloldaliak sem bukkannak fel körülöttünk. (Talán nincsenek is már ilyen „idejétmúlt” irányzatokat képviselő emberek?) Közben persze az ellenérdekelt politikai pártok sem kíméletesek velünk szemben. Cseppet sem meglepő – hiszen a Kossuth tér örökségének birtoklása a cél-, hogy a legtöbb támadás a JOBBIK felől érkezik. Van egy rövid és személyes szellemi csörtém Lovassal és TGYL-el is, amit nagyon sajnálok. Hiába azonban minden jóakarat és békülékeny szándék, a magyar politika szereplői nem vevők semmiféle közéleti együttműködésre és párbeszédre.

Késő ősze azután végleg összeroskad a szervezetünk. Elsőként Gorka ugrik ki közülünk. Miután remek állásajánlatot kap az Egyesült Államokból, hamarosan családjával együtt végleg távozik. Aztán Szent-Iványi Ágnes hagyja el a süllyedő hajót. Már csak Bégánnal ketten tartjuk életben a honlapot. Vona Gábor ötlete nyomán, augusztusban megalakul a Magyar Gárda, amely eseményre mindketten - egyfajta Kasszandra jósként- reflektálunk. Felkínált zsákutca címmel nyílt levelet írok a JOBBIK elnökének, amelyben félttem a pártot a Fidesz befolyásától, az állami erőszak-monopólium megkérdőjelezésétől és a várható belső titkosszolgálati támadásoktól. Később megdöbbenve értesülök Kovács Dávid, Nagy Ervin és Fáry Márton távozásáról és a Harmadik Út pártszövetség zűrös pénzügyeiről. Sötétben látom a jövőt, fel sem vetődik bennem, hogy a gárdaépítés extrémnek tűnő ötlete berepíti majd a radikálisokat a parlamentbe. Ebben a késő őszi időszakban jön el számomra a végső számvetések ideje. Polgárháború címmel összegzem az elmúlt esztendő politikai publicisztikáit. Részletesen elemzem a 2006-os morális forradalom eseményeit és tanulságait. A tanulmányt elküldöm a Nemzeti Jogvédő Szolgálat számára, de válasz sem érkezik. Gaudi és Morvai ügyesen képviselik a Kossuth tér ügyét, rám itt már nincs semmi szükség. Közéleg a tél, teljesen magamra maradok, hamarosan eljön az idő a Jóistennel való végső párbeszédre.

(folytatjuk)